

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

1. วิชาพลศึกษาในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาของประเทศไทย
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาและปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา

003906

วิชาพลศึกษาในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาของประเทศไทย

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญและความจำเป็น จึงได้มีการกำหนดเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษามาตั้งแต่สมัยที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระบรมราชโองการที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาแผนใหม่ขึ้นในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2441 แล้ว¹ โดยเรียกว่าวิชากายบริหาร² ต่อมาในปี พ.ศ. 2448 วิชาพลศึกษาในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาที่เรียกว่าวิชากายบริหารขยาย

¹Vorasak Feinchoh, "A Recommended Four - Years Undergraduate Curriculum for Professional Preparation of Physical Education Teachers in Thailand," p. 3-4.

²อารี สัมหลวี, "วิวัฒนาการของหลักสูตรและระเบียบวิธีการเรียนการสอน," บทเรียนจากการจัดการศึกษาในรอบร้อยปีที่ผ่านมา, หน้า 272.

เนื้อหาว่างออกไปรวมถึงยิมนาสติกด้วย¹ ซึ่งมีเนื้อหาโดยละเอียดดังนี้ที่ 1 (คือ
ชั้น 1) ส่วนบังคับประกอบด้วยหัตถะเบียบแถว เดินแถว และแปรแถว สอนศิลปะป็น
ถือให้รู้จักความแม่นยำ เกรงครัดคอกำสั่ง และลัดกายเพื่อให้เส้นเอ็นแข็งแรง
ชวนตามใจสมัครไต่แก หักวิ่ง หักกระโดดในวิธีต่าง ๆ เพื่อขอมกำลัง หักยิมนาสติก
ถือหกโหนโยนไกวต่าง ๆ เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง และหัดเป็นครุฑาหัด คือให้รู้จัก
ท่าของผู้บังคับแถวและให้รู้จักลักษณะและวิธีจะบังคับให้เป็น แล้วมีการสอบไล่ให้
มีประกาศนียบัตรในชั้นนี้เป็นพิเศษทางหาก ปีที่ 2 (คือชั้น 2) เหมือนปีที่ 1 โดยว่า
การอันนี้ไม่เอาเวลาและความรู้อื่นเป็นประมาณ แต่เอากำลังกายเป็นใหญ่และหัด
เหมือนกันหมดทุกชั้น ปีที่ 3 (คือชั้น 3 ที่จะสอบไล่ประโยคมัธยม) เหมือนปีที่ 2
ฝึกสอนให้ชำนาญขึ้น อนึ่งการฝึกหัดวิชากายบริหารนี้ยกเว้นในนักเรียนที่ถือเพศ
บรรพชิต และยกเว้นบางสิ่งบางอย่างในนักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอและมีโรคประจำ
ตัว²

ในปี พ.ศ. 2452 ได้มีประกาศแผนการศึกษาชาติใหม่ จึงมีการเปลี่ยนแปลง
หลักสูตรชั้นอีก³ วิชาพลศึกษาซึ่งในหลักสูตรปี พ.ศ. 2448 เรียกว่ากายบริหาร
ก็เปลี่ยนแปลงไป โดยในหลักสูตรมัธยมศึกษาสายกำหนดเป็นวิชาบังคับเรียนในเวลา
1½ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เรียกชื่อว่าวิชาการทหาร แต่ในหลักสูตรมัธยมศึกษาหญิง
เรียกชื่อว่าวิชากายบริหาร และให้จัดการเรียนการสอนนอกเวลาเรียน ซึ่งมีเนื้อหา

¹กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา,
หน้า 11.

²กรมศึกษาธิการ, หลักสูตรศึกษาธิการสำหรับสามัญศึกษาชั้นประถมและ
มัธยม ร.ศ. 124 (โรงเรียนพณิชยการ, ร.ศ. 124), หน้า 25-26.

³กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา,
หน้า 24.

โดยละเอียดดังนี้ หลักสูตรมัธยมศึกษา (ชาย) วิชาการทหารมีความมุ่งหมายเพื่อบริหารร่างกาย เป้าใหม่มีความพร้อมเพรียงกันกระทำกิจรวมกัน ซึ่งมุ่งต่อผลสำเร็จอันเดียวกัน ทั้งจะให้ป็นปัจจัยให้เป็นผู้มีใจมุ่งมั่นองและองอาจขึ้นด้วย รายการสอนประกอบด้วยหัดเคินแถวและเขานแถวอย่างพหุ ทักคักกาย หักยิมนาศติก หักวิ่ง หักกระโดดในวิธีต่าง ๆ เพื่อขอมกำลัง เล่นการเลินต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์แก่ร่างกายและจิตใจ และให้มีใจคอหนักแน่น ซึ่งจะอนุเคราะห์ให้เป็นผู้นั่นององอาจ¹ หลักสูตรมัธยมศึกษา (หญิง) วิชากายบริหารมีความมุ่งหมายเพื่อบริหารร่างกายให้บริบูรณ์เป็นปรกติ ให้เป็นการฝึกหัดกระทำตามสั่งโดยฉับไว และสามารถกระทำกิจรวมกันโดยพร้อมเพรียงกัน รายการสอนประกอบด้วยหัดระเบียบแถว หักคักกาย (ทำพร้อมกันทั้งพวก) หักวิ่ง หักกระโดด และกร่ำกรากบากมันในวิธีต่าง ๆ เพื่อขอมกำลังและความว่องไว การเลินต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการบริหารร่างกายและให้ใจคอมั่นององอาจโดยให้เลือกแต่ที่สมควรแก่หญิง² และหลักสูตรมัธยมศึกษา วิชาพลศึกษา หรือวิชาการทหารกำหนดให้เรียนนอกเวลาเรียน รายการสอนได้แก่ ระเบียบแถว หักคักกาย (อย่างที่ทำพร้อมกัน) ยิมนาศติก และการเลินต่าง ๆ เป็นพิเศษตามแต่จะทำได้³

ในปี พ.ศ. 2456 กระทรวงธรรมการประกาศโครงการศึกษาใหม่ จึงมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้สอดคล้องกับโครงการศึกษา สาระของหลักสูตรมัธยมศึกษา นั้นแบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ปี คือ มัธยมต้น 3 ปี เทียบเท่าประถมศึกษาเดิม มัธยมตอนกลาง 3 ปี เทียบเท่าประโยคมัธยมเดิม และมัธยมตอนปลาย 2 ปี เทียบ

¹ กรมศึกษาธิการ, หลักสูตรสามัญศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 2. (บางขุนพรหม: โรงพิมพ์อักษรนิติ, ร.ศ. 130), หน้า 51-53.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 54-56.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 79-80.

เท่ามัธยมสูงเกิน ซึ่งหลักสูตรกำหนดใหม่การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาทั้ง 3 ระดับ และเปลี่ยนชื่อเป็นวิชาลูกเสือ¹ ด้วยเหตุที่มีการลูกเสือขึ้นในประเทศไทยขณะนั้น² รายการที่ต้องสอนตามหลักสูตรมัธยมต้นชาตินั้น จะคงฝึกซ้อมกำลังกายให้บริสุทธิ์ แข็งแรงตามความเจริญแห่งวัย ด้วยการหัดกระเปียบแถว คัดกาย ยิมนาสติก และการเล่นที่เป็นประโยชน์ต่าง ๆ ในอัตราเวลาเรียน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์³ ส่วนหลักสูตรมัธยมต้นหญิงไม่ได้กำหนดให้เรียนวิชาลูกเสือเป็นวิชาบังคับ แต่ให้ใช้เวลา นอกเวลาเรียนเพื่อหัดแถวและคัดกาย⁴ หลักสูตรมัธยมตอนกลางชายกำหนดรายการ ที่จะต้องสอนเหมือนกับหลักสูตรมัธยมต้นในอัตราเวลาเรียน 1½ ชั่วโมงต่อสัปดาห์⁵ ส่วนหลักสูตรมัธยมตอนกลางหญิงกำหนดให้เรียนวิชากายบริหาร โดยรายการที่จะ ต้องสอนคงเหมือนกับหลักสูตรมัธยมต้น และใช้เวลานอกเวลาเรียนเช่นเดียวกัน⁶ และหลักสูตรมัธยมตอนปลายกำหนดให้เรียนวิชาลูกเสือนอกเวลาเรียน⁷ รายการที่ จะต้องสอนได้แก่ หัตถวิชาลูกเสือ ยิมนาสติก ญูฑิตู และการเล่นต่าง ๆ ให้

¹ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา, หน้า 13.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 37.

³ กระทรวงธรรมการ, หลักสูตรหลวง (โรงเรียนสามมิตร, ม.ป.ป.), หน้า 40.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 27.

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 68-69.

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 73-74.

⁷ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา, หน้า 14.

สมควรแก่นักเรียนที่ไ้เจริญขึ้นทั้งส่วนวัยและส่วนการศึกษา¹ ต่อมา มีการเปลี่ยนแปลง
แปลงโครงการศึกษาอีกในปี พ.ศ. 2464 อันเป็นผลให้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรชั้น
อีกครั้ง แต่เค้าโครงทั่วไปของหลักสูตรยังคงคล้ายคลึงกับหลักสูตรฉบับปี พ.ศ. 2456²

ในปี พ.ศ. 2475 มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบบสมบูรณาญา-
สิทธิราชเป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตย จึงมีพระบรมราชโองการประกาศ
แผนการศึกษาชาติใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย³
ซึ่งแผนการศึกษาชาติฉบับนี้มีสาระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษาว่า "เพื่อความ
สมบูรณ์แห่งพลชนิกรสยามทานให้จัดการศึกษาทั้งสามส่วนควบพร้อมกัน คือ (1)
จริยศึกษาอบรมให้มีศีลธรรมอันดีงาม (2) พุทธิศึกษาในปัญญาความรู้ (3) พลศึกษา
ฝึกหัดให้เป็นผู้มีร่างกายบริบูรณ์"⁴ ตามนัยของแผนการศึกษาชาติฉบับนี้นับว่าวิชา
พลศึกษามีความสำคัญมาก โดยมีน้ำหนักเป็นหนึ่งในสามของการจัดการศึกษาทั้งหมด
แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามแผนการศึกษาชาติฉบับ
พุทธศักราช 2475 จนกระทั่งในปลายปี พ.ศ. 2479 กระทรวงธรรมการได้ประ-
กาศแผนการศึกษาชาติใหม่⁵ ตามแผนการศึกษาชาติใหม่นี้อนุญาติให้มีผู้ศึกษา
ประถมศึกษา กำหนดให้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้น มัธยมต้นมี 3 ชั้น และมัธยม
ตอนกลางเปลี่ยนเรียกว่ามัธยมตอนปลายมี 3 ชั้นให้เป็นที่สูงของสามัญศึกษา มัธยม

¹กระทรวงธรรมการ, หลักสูตรหลวง, หน้า 86.

²กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ความเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา,
หน้า 14.

³เรื่องเดียวกัน, หน้า 16.

⁴กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507,
หน้า 314.

⁵เรื่องเดียวกัน, หน้า 341.

คอนปลายหรือมัธยมสูงเดิมเปลี่ยนเป็นเตรียมอุดมศึกษา จากการประกาศแผนการศึกษาชาติใหม่นี้ ได้มีการประกาศให้หลักสูตรชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายใหม่ในปี พ.ศ. 2480¹ วิชาพลศึกษาในหลักสูตรชั้นมัธยมต้นและชั้นมัธยมศึกษาเรียกว่าวิชาพลศึกษา ซึ่งหลักสูตรกำหนดให้แบ่งวิชานี้บังคับในอัตราเวลาเรียน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ทั้ง 2 ระดับ² โดยมีเนื้อหาสาระรายละเอียดดังนี้ หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายรายการที่จะต้องสอนประกอบควยฝึกซ้อมกำลังกายให้บริบูรณ์แข็งแรง โดยการใช้หลักกายบริหารท่ามือเปล่า ออกกำลังโดยใช้เครื่องอุปกรณ์การเล่นที่ประจำโรงเรียนอยู่แล้ว เช่น ราวเดี่ยว ราวคู่ ฝึกหัดกรีฑาท่าง ๆ เช่น วิ่งเร็ว วิ่งผลัด วิ่งเปี้ยว ฯลฯ และฝึกกีฬาที่เป็นพวกเป็นคณะ เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล เนตบอล เป้คน อบรมใหม่จรรยาอันดีงาม มีน้ำใจนักกีฬา ไม่เห็นแก่ตัวรักหมกคะทำคนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอยู่เสมอ³ หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายรายการที่จะต้องสอนประกอบควยฝึกหัดกายบริหารท่ามือเปล่าและประกอบอุปกรณ์ เช่น ฟล่อง อินเดียนคลับ ฯลฯ ฝึกหัดคัดคนสวนหย่อม เช่น ราวเดี่ยว ราวคู่ หวง ฯลฯ ฝึกหัดเป็นรายบุคคลสำหรับผู้ที่มิได้ขี เช่น คัดคนสวนหย่อม โหมย ญูญู กระจับปี่กระบาย ฯลฯ ในเวลาเลิกเรียนแล้ว ฝึกหัดกรีฑาสำหรับรุ่นกลางและรุ่นใหญ่ เช่น วิ่งเร็ว วิ่งข้ามรั้ว ฟุตซอล กระโดดไกล ฯลฯ ฝึกหัดเล่นกีฬาที่เป็นชุด เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล เนตบอล ฯลฯ อบรมทางใจ คือ ให้น้ำใจและกายสมเป็นนักกีฬาจริง ๆ

¹กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, การเป็นมาของหลักสูตรสามัญศึกษา, หน้า 16.

²กระทรวงธรรมการ, ประมวลศึกษา ภาค 2 หลักสูตรชั้นมัธยมต้นและ ปลาย, พิมพ์ครั้งที่ 3. (พระนคร: โรงเรียนช่างพิมพ์วัดอัมพวัน, 2482), หน้า 1.

³เรื่องเดียวกัน, หน้า 24.

จะเป็นผู้เลอบุญดีก็ตามคงกระทำตนเป็นนักกีฬาเสมอ เช่น เป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว รัก
 หมูรักคณะ ทำตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม การควบคุมตั้งสอนต้องอบรมและปลูกใจ
 กักเสมอเป็นนิสัย จะกวดขันเข้มงวดขึ้นเป็นลำดับ ทำผิดต้องทำโทษ ทำดีต้อง
 ยกย่องสรรเสริญ เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างให้สืบไป การอบรมทางจรรยาภิธรรมมีเสมอ
 เมื่อเห็นขาดตกบกพร่องจึงจัดการแก้ไขทันที¹

ในปี พ.ศ. 2489 กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาเห็นว่า นักเรียนที่
 สำเร็จชั้นมัธยมบริบูรณ์ซึ่งจะเรียนต่อในชั้นเตรียมอุดมศึกษากันเป็นจำนวนมาก
 สมควรขยายชั้นเรียนในท้องถิ่นเตรียมอุดมศึกษา จึงได้เริ่มดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร
 ชั้นสามัญศึกษาเสียใหม่ โดยปรับปรุงหลักสูตรชั้นประถมศึกษาและเตรียมอุดมศึกษา
 กอน เพื่อกำหนดเวลาการศึกษาควรเริ่มคนเพียงใดและจะสิ้นสุดเพียงไหน
 หลักสูตร 2 ฉบับนี้แล้วเสร็จและเริ่มใช้ในปี พ.ศ. 2492 หลังจากนั้นจึงจัดทำ
 หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายเสร็จเริ่มใช้ในปี พ.ศ. 2493² หลักสูตร
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายฉบับนี้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาผลศึกษา
 เป็นวิชาบังคับทั้ง 2 ระดับ โดยหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดอัตราเรียนรวม
 กับวิชาลูกเสือหรืออนุชาชาด 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์³ ซึ่งมีเนื้อหาโดยละเอียดดังนี้
 ความมุ่งหมายเพื่ออบรมให้รู้ความสำคัญของหมู่คณะและให้รู้จักหน้าที่ของตนในการ
 ปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น อบรมให้มีใจรักการกีฬาที่ระเบียบ อบรมให้มีน้ำใจนักกีฬา
 รุปร่างระรอกภัย ฝึกคนให้แข็งแรงและคล่องแคล่วว่องไว รายการที่จะต้องสอน
 ประกอบด้วยฝึกซ้อมกำลังกายให้สมบูรณ์แข็งแรงความกระฉับกระเฉงใจแจ่มใส โดยการเล่น

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 21-22.

² กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507,
 หน้า 358-359.

³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น (พระนคร: โรงพิมพ์
 กุรุสภา, 2493), หน้า 2.

กีฬาต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เล่นเป็นชุด หัดกายบริหาร และการเล่นที่ออกกำลังกาย
อื่น ๆ ขึ้นต้นไม่ วายน้ำ ชีจักรยาน พายเรือ แจวเรือ ได้ความสมควรแก่
ภูมิประเทศ¹ ส่วนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น หลักสูตรกำหนดอัตราเวลาเรียน
ความมุ่งหมาย และรายการที่ท่องสอนเหมือนกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น²

ต่อมาเมื่อประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 วิชาพลศึกษาใน
หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ได้รวมวิชาพลศึกษากับวิชาสุขศึกษาเป็นหมวดวิชาพลานามัย มีอัตราเวลาเรียนใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และในโรงเรียนมัธยม
ศึกษาสายอาชีพ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์³ ส่วนหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้
กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ซึ่งความมุ่งหมายของหมวดวิชาพลานามัย
ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นมีดังนี้

1. ส่งเสริมการ เรียนพลานามัย และเพิ่มพูนทักษะในกิจกรรมพลานามัยให้
กว้างขวางยิ่งขึ้น
2. ส่งเสริมสุขภาพกายทางจิต อารมณ์ และสังคม
3. ให้อุจกใช้เวลาดาวงใจเป็นประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพของตน
4. ให้อุจกประมาณในความสามารถของตน และเพาะนิสัยให้อุจกเล่นและ
พักผ่อน
5. ส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬา เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตร่วมอยู่ในสังคม
ด้วยดี

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 25.

² กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (พระนคร: โรง
พิมพ์คุรุสภา, 2493), หน้า 35-36.

³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช
2503, พิมพ์ครั้งที่ 6. (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2511), หน้า 2.

6. ปลูกฝังนิสัยให้เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
7. ให้อุจก้นำความรู้อย่างเข้าใจที่ได้รับไปปฏิบัติให้เป็นนิสัยในชีวิตประจำวัน
8. ส่งเสริมให้อุจก้นำที่รับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของชุมชนด้วยการร่วมมือช่วยเหลือ และป้องกัน¹

และหลักสูตรกำหนดรายการที่จะต้องสอนและอบรมเฉพาะวิชาพลศึกษาตลอด 3 ปีดังนี้

1. การเล่นที่ไข่มุกหรือไข่มุกประกอบ กายบริหาร การผ่อนรำ การรำวง รำพื้นเมือง ฯลฯ
2. การทรงตัว การเดิน วิ่ง การต่อสู้ ฯลฯ
3. การเล่นที่ฝึกความแคล่วคล่องว่องไว, ปัดหมุน ทีบกระโดด รวากู การเล่นไอ้ตะ ขวางคนหลบเงา วิ่งแข่ง กระโดดเชือก ฯลฯ
4. กีฬา

ก. การเล่นที่ฝึกให้เกิดทักษะ ได้แก่ การฝึกส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อนำไปสู่การเล่นกีฬาใหญ่

ข. การเล่นกีฬาใหญ่ ฝึกให้เล่นแบบมีพื้นฐาน เทเบิลเทนนิส รักบี้ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล วายน้ำ ฟันดาบ ฯลฯ ตามความเหมาะสม

5. กุรีทว ฝึกเกี่ยวกับการวิ่ง การกระโดด การพุ่ง การทุ่ม และการขว้าง

ในบทเรียนหนึ่งให้เลือกหัวข้อหนึ่งหรือหลายข้อในรายการข้างบนตามความเหมาะสมกับนักเรียน เวลา สถานที่ อุปกรณ์ และครูผู้สอน หัวข้อหนึ่งอาจต้องสอนซ้ำกันหลายครั้งในชั้นต่าง ๆ กัน เพื่อให้เกิดความเจนจัดจนสามารถเล่นกีฬาและคูกีฬาเป็นน่าง ตามควรแก่สภาพของนักเรียน นอกจากนี้โรงเรียนอาจส่งเสริมให้มีชุมนุมเกี่ยวกับการกีฬาที่นักเรียนสนใจเป็นพิเศษ²

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503, หน้า 28.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 30-31.

ต่อมาในปี พ.ศ. 2518 กระทรวงศึกษาธิการได้เปลี่ยนแปลงหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรใหม่นี้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับจำนวน 4 หน่วยกิต และวิชาเลือกในหมวดวิชาพลานามัยอีกไม่เกิน 12 หน่วยกิต¹ ซึ่งวิชาพลานามัยหมายถึงวิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษารวมกัน หลักสูตรกำหนดจุดประสงค์ของหมวดวิชาพลานามัยไว้ดังนี้

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะ และเจตคติทางด้านสุขศึกษา พลศึกษา นันทนาการ และการกีฬา
2. เพื่อให้เกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม
3. เพื่อให้เกิดคุณลักษณะที่ดี มีคุณธรรมและพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ เน้นในเรื่องความมีน้ำใจนักกีฬา ความสามัคคี ความยุติธรรม รู้จักแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีระเบียบวินัย
4. เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางร่างกายให้สมบูรณ์ มีความแข็งแรง ความเร็ว ความทนทาน และความคล่องแคล่วองไว
5. เพื่อให้รู้จักรับผิดชอบในการป้องกันรักษาและเสริมสร้างสุขภาพกับสวัสดิภาพของตนเองและส่วนรวม
6. เพื่อให้หน้าความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม²

วิชาบังคับของหมวดวิชาพลานามัยเฉพาะวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลักสูตรกำหนดวิชาแบบบังคับ และวิชากระี่กระบอง เป็นวิชาบังคับ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กำหนดวิชาแอนคืบอด และวิชาตะกร้อ เป็นวิชาบังคับ ในอัตราเวลา

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518, เล่ม 1. (กรุงเทพมหานคร: ร.ร.สารพัดช่างพระนคร, 2518), หน้า 3.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 21.

เรียนรวมกับวิชาสุศึกษา 1 หน่วยกิตต่อ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ต่อภาคเรียน¹ แต่ถาโรงเรียนใดไม่สามารถจัดสอนวิชาเหล่านี้ได้ ก็สามารถจัดสอนวิชาอื่นทดแทนได้ โดยไม่ซ้ำกับวิชาที่นักเรียนเรียนมาแล้ว วิชาทดแทนได้แก่ วิชาการบริหารกาย เเทนนิส คาบสองมือ ยูโด ซอฟบอล และกิจกรรมเข้าจังหวะ²

ต่อมาได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้เปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นใหม่เมื่อปี พ.ศ. 2521 วิชาพลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นจึงเปลี่ยนแปลงไปอีก โดยวิชาพลานามัยซึ่งหมายถึงวิชาพลศึกษาและสุศึกษาเป็นวิชาในกลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ ซึ่งหลักสูตรกำหนดจุดประสงค์ของวิชาพลานามัยไว้ดังนี้

1. เพื่อให้สามารถเสริมสร้างระวังรักษาและสวัสดิภาพของตนเองและส่วนรวม
2. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของสุขภาพและสวัสดิภาพ
3. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการออกกำลังกาย โดยนำไปปฏิบัติเป็นประจำ
4. เพื่อช่วยเสริมสร้างและรักษาสมรรถภาพทางกายให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะในการเสริมสร้างสุขภาพและสวัสดิภาพ และสามารถนำไปปฏิบัติจนเกิดสุขนิสัย
6. เพื่อให้สามารถคิดและเลือกวิถีการสรางเสริมระวังรักษาสุขภาพและสวัสดิภาพ ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดใดเหมาะสมกับสภาพการณแวดล้อมเป็นอย่างดี
7. เพื่อให้มีคุณธรรมและพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ โดยเน้นถึงความสำคัญ ของประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน ความสามัคคี ความเป็นผู้นำใญ่บุก กี่หา ความมีระเบียบวินัย ความสามารถแก้ปัญหา และความคิตรีเริ่มสรางสรรค

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 22-23.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 23.

8. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี และสามารถดำรงชีวิตร่วมอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข¹

และหลักสูตรกำหนดจุดประสงค์ในส่วนของวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้

1. ให้มีทักษะในการกีฬาและกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ และสามารถนำทักษะเหล่านั้นไปใช้ใหม่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

2. ให้รู้และเข้าใจระเบียบข้อบังคับและกฎกติกาการเล่น เพื่อเป็นผู้เล่น และผู้ดูที่ดี

3. ให้มีคุณลักษณะประจำตัว เช่น การเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา ความยุติธรรม ความรับผิดชอบ ความรักหมู่คณะ ความสามัคคี ฯลฯ

4. ให้เห็นคุณค่าและมีนิสัยในการออกกำลังกายเป็นประจำด้วยความปลอดภัยทั้งตนเองและผู้อื่น

5. ให้เพิ่มพูนสมรรถภาพทางร่างกายและสมรรถภาพทางจิต

6. ให้สามารถใช้วิจารณญาณในการเลือกและคิดแปลงกิจกรรมพลศึกษา เพื่อออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสภาพและความสามารถของตน เพื่อเสริมสร้างและดำรงไว้ซึ่งประสิทธิภาพและบุคลิกภาพ²

อัตราเวลาเรียนวิชาพลศึกษาหลักสูตรกำหนดไว้ดังนี้

ก. วิชาพลศึกษาบังคับ 2 คาบต่อสัปดาห์ต่อปี

ข. วิชาพลศึกษาเลือกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่เกิน 2 คาบต่อสัปดาห์ต่อปี
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไม่เกิน 2 คาบต่อสัปดาห์ต่อปี และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่เกิน 4 คาบต่อสัปดาห์ต่อปี³

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521,
หน้า 81.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 89.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 3.

รายวิชาพลศึกษาบังคับมีดังนี้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย พ.101 บั๊คหุ่่น 1 พ.101 เทเบิ้ลเทนนิส 1 พ.102 บั๊คหุ่่น 2 และ พ.102 เทเบิ้ลเทนนิส 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วย พ.203 กรีฑา 1 พ.203 กระบี่ 1 พ.204 กรีฑา 2 และ พ.204 กระบี่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย พ.305 บาสเกตบอล 1 พ.305 ตะกร้อ 1 พ.304 บาสเกตบอล 2 และ พ.306 ตะกร้อ¹ หลักสูตรกำหนดแผนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ดังนี้

ภาค ชั้น	ต้น	ปลาย
ม.1	พ.101 บั๊คหุ่่น 1 (18 คาบ) เทเบิ้ลเทนนิส 1 (18 คาบ)	พ.102 บั๊คหุ่่น 2 (18 คาบ) เทเบิ้ลเทนนิส 2 (18 คาบ)
ม.2	พ. 203 กรีฑา 1 (18 คาบ) กระบี่ 1 (18 คาบ)	พ.204 กรีฑา 2 (18 คาบ) กระบี่ 2 (18 คาบ)
ม.3	พ.305 บาสเกตบอล 1 (18 คาบ) ตะกร้อ 1 (18 คาบ)	พ.306 บาสเกตบอล 2 (18 คาบ) ตะกร้อ 2 (18 คาบ) ³

¹ เรืองเดียวกัน, หน้า 82-83.

² เรืองเดียวกัน, หน้า 91.

นอกจากนี้หลักสูตรยังกำหนดเงื่อนไขของการใช้หลักสูตร วิชาผลศึกษาไว้เป็นแนวทางในการปฏิบัติของโรงเรียนทุกโรงดังนี้

1. ให้โรงเรียนจัดสอนวิชาผลศึกษายังคงตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ แต่ถ้าโรงเรียนใดไม่พร้อมที่จะจัดสอนตามแผนที่กำหนดไว้ใด ให้ดำเนินการจัดสอนตามลำดับขั้นดังนี้

1.1 ในปี 1 ของการใช้หลักสูตรให้จัดสอนตามแผนที่กำหนดไว้ให้ได้อย่างน้อยร้อยละ 50

1.2 ในปี 2 ของการใช้หลักสูตรให้จัดสอนตามแผนที่กำหนดไว้ให้ได้อย่างน้อยร้อยละ 75

1.3 ในปี 3 ของการใช้หลักสูตรให้จัดสอนให้ใกล้เคียงกับตามแผนที่กำหนดไว้

1.4 ถ้าโรงเรียนยังไม่สามารถจัดสอนตามลำดับขั้นดังกล่าวนี้ได้ จะต้องจัดให้ไปตามแผนที่กำหนดไว้ในปีการศึกษา 2524

1.5 ถ้าโรงเรียนใดไม่อาจจัดสอนตามข้อ 1.4 ได้ ให้โรงเรียนนั้นแจ้งความจำเป็นเพื่อขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการเป็นราย ๆ ไป

2. ในกรณีที่โรงเรียนไม่สามารถจัดวิชาผลศึกษาบังคับเหล่านี้ได้ตามเงื่อนไขในข้อ 1 ภายในปีการศึกษา 2524 ให้โรงเรียนแจ้งขอวิชาในหมวดวิชาผลศึกษา เลือกความสำคัญของวิชานั้น ๆ มาจัดสอนทดแทนใดโดยใช้รหัสของวิชาบังคับ แต่ต้องไม่ซ้ำกับวิชาที่ใดเรียนมาแล้ว

3. ในกรณีที่โรงเรียนไม่สามารถจัดสอนวิชาผลศึกษาบังคับตามแผนที่กำหนดไว้ในแต่ละภาคเรียนของแต่ละชั้น โรงเรียนอาจจัดให้เรียนวิชาใดก่อนหลังก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามลำดับเลขของวิชานั้น ๆ

4. ในการสอนวิชาผลศึกษาทุกสถานนั้น ให้สอนถวายบริหารประมาณ 10 นาที ทุกคาบ และให้ถือว่าแม้ส่วนหนึ่งของวิชาผลศึกษาที่ตรงทำการวัดผลด้วย

5. ถ้านักเรียนหญิงไม่ประสงค์จะเรียนวิชาตะกรุดและฟุตบอล ในโรงเรียน พิจารณาจัดวิชาในหมวดวิชาผลศึกษา เลือกที่มีคุณค่าเท่าเทียมกันมาจัดสอนแทนใด

6. วิชาผลศึกษาเลือกที่โรงเรียนนำมาจัดสอนทดแทนวิชาผลศึกษาบังคับนั้น ให้ครูสอนจัดแบ่งเรียนเรียงเนื้อหาให้เหมาะสมกับจำนวนคาบ และให้สมบูรณ์ในแต่ละภาคเรียน

7. ในกรณีที่โรงเรียนไม่สามารถจัดสอนภาคเรียนละ 2 กิจกรรมตามที่กำหนดได้ โรงเรียนอาจจัดรวมกิจกรรมหมายเลข 1 และ 2 เป็นกิจกรรมเดียวกันมาสอนในภาคเรียนเดียวกันเพียงกิจกรรมเดียวได้

8. ในกรณีที่นักเรียนได้เรียนวิชาใดวิชาหนึ่งแล้วทั้งในวิชาบังคับ วิชาเลือก หรือวิชาทดแทน นักเรียนจะเรียนวิชานั้นซ้ำอีกไม่ได้

9. วิชาพลศึกษาสำหรับนักเรียนนอกคตินั้น ให้โรงเรียนปรึกษาแพทย์ร่วมกับครูพลศึกษาพิจารณาเป็นรายบุคคล เพื่อเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความผิดปกติ และให้ถือว่ากิจกรรมพลศึกษาตามความเห็นชอบนั้น เป็นวิชาทดแทนได้¹

และหลักสูตรกำหนดรายวิชาพลศึกษาเลือกไว้อย่างแน่นอนและกว้างขวางได้แก่ วิชาแบดมินตัน 1-2 คาบสองมือ 1-2 ฟุตบอล 1-2-3 พลอง 1-2 วิดลเลขบอล 1-2-3 กิจกรรมเข้าจังหวะ 1-2-3 วายน้ำ 1-2 กรีฑา 3 บาสเกตบอล 3 ตะกร้อ 3 ยูโด ศิลปะป้องกันตัว มวยปล้ำ มวยไทย มวยสากล ยกน้ำหนัก ยิงธนู งามพลอร์เอกเซอร์ไชส์ ราวทรงตัว หนีกระโดด-ม้านอน ราวทางระดับ ราวคู่-ราวเดี่ยว ห่วง โปโลน้ำ กระโดดน้ำ จักรยาน แอโรบิค เทนนิส รักบี้ฟุตบอล เนตบอล เซปักตะกร้อ การบริหารกาย และการบริหารกายประกอบดนตรี²

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาทำให้ผู้วิจัยมองเห็นสภาพปัญหาโดยส่วนรวมของหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งช่วยให้นักกำหนดนโยบายการสร้างแบบสอบถามในการวิจัยได้รัดกุมขึ้น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา เท่าที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าได้เห็น มีการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาในต่างประเทศดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2513 กระทรวงศึกษาธิการได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตรประถม และมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 คณะกรรมการได้ดำเนินการวิจัยเชิงวิเคราะห์ เฉพาะหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษา คณะกรรมการได้

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 90-91.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 98-122.

รายงานผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

1. หลักสูตร ไม่ได้ระบุหน้าที่และความมุ่งหมายของชั้นมัธยมศึกษา รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาระดับมัธยมศึกษากับการศึกษาระดับอื่น ๆ ไว้อย่างชัดเจน

2. หลักสูตร กำหนดความมุ่งหมายของมัธยมศึกษา เหมือนกันทั้งสายสามัญและสายอาชีพ

3. ความมุ่งหมายของหลักสูตรบางประการ ไม่เหมาะสมกับกาลสมัย

4. ความมุ่งหมายของบางหมวดวิชา ไม่ชัดเจน ครูไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน และบางหมวดวิชา ก็มีความมุ่งหมายมากเกินไปยากแก่การปฏิบัติ

5. ความมุ่งหมายของแต่ละหมวดวิชา เป็นความมุ่งหมายรวมไม่ได้แยกเป็นความมุ่งหมายของแต่ละวิชา

6. ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่มีการสอนวิชาพลานามัย

7. อัตราเวลาเรียนของบางวิชา ไม่เพียงพอที่จะให้รู้เรียนนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

8. เนื้อหาวิชาสามัญที่กำหนดให้สายสามัญและสายอาชีพ เรียนเหมือนกัน ไม่สามารถสนองความต้องการของแต่ละสายได้

9. เนื้อหาของวิชา เกี่ยวกันบางวิชาซ้ำซ้อนกัน

นอกจากนี้ คณะกรรมการยังได้ให้ข้อ เสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรอีกด้วย เช่น ควรกำหนดหน้าที่และความมุ่งหมายของ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ให้ชัดเจน เหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อให้ผู้บริหาร โรงเรียนและครู เข้าใจตรงกัน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติได้ ควรกำหนดความมุ่งหมายของแต่ละหมวดวิชาในเชิงพฤติกรรมและคักเดือกเอา เฉพาะที่เป็นพื้นฐานและเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต ควรจัดให้มีคู่มือการสอนสำหรับครู จัดให้มีการสอนวิชาพลานามัย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จัดวิชาเลือกใหม่ให้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ

โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และควรจัดทำแบบเรียนใหม่ เป็นต้น¹

ในปี พ.ศ. 2518 กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการได้สำรวจปัญหา ตามโครงการติดตามผลการใช้หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 พบว่าโรงเรียนต่าง ๆ มีปัญหาการใช้หลักสูตรสรุปได้ดังนี้

1. การบริหารงานเกี่ยวกับหลักสูตรด้ารา
2. ครูไม่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ทำให้เกิดปัญหาด้านการวัดผล เนื่องจากหลักสูตรมุ่งให้มีการวัดผลการเรียนของนักเรียนตลอดภาคเรียน แต่ครูไม่เข้าใจวิธีปฏิบัติโดยเฉพาะอย่างยิ่งการวัดผลด้านพฤติกรรมและการเก็บคะแนนระหว่างภาคเรียน
3. เนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับโครงสร้างของหลักสูตรและไม่เหมาะสมกับสภาพของสังคมปัจจุบัน
4. เนื้อหาวิชาบางวิชาไม่ได้สัดส่วนกับอัตราเวลาเรียน
5. ขาดบุคลากรเฉพาะด้าน เช่น ครูการแนะแนว บรรณารักษ์ เป็นต้น กองวิชาครูสอนทำหน้าที่แทน
6. การเริ่มใช้หลักสูตรเร็วเกินไป หน่วยงานรับผิดชอบยังไม่พร้อมในด้านความแน่นอนของวิชาที่จะให้เปิดสอน
7. การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่มีปัญหาที่สถานที่ห้องสมุด สนาม อุปกรณ์การเรียน และครูผู้สอน
8. โรงเรียนจัดโปรแกรมการเรียนได้น้อย นักเรียนไม่สามารถเปลี่ยนโปรแกรมการเรียนได้ตามความถนัด

¹ กองพัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ, "รายงานการวิเคราะห์หลักสูตรประถม และมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503," วารสารการวิจัยทางการศึกษา (พฤษภาคม-สิงหาคม, 2517): 11-13.

9. หลักสูตรใหม่นักเรียนมีชั่วโมงว่างมากทำให้เกิดปัญหาด้านการปกครอง

10. มีปัญหาด้านการทำคะแนน ถัดคะแนน และการสอบแก้ตัวไม่ทันตามเวลาที่กำหนด

ที่กำหนด

11. การประเมินผลตามหลักสูตรใหม่ทำให้นักเรียนสนใจเรียนน้อยลง เพราะแน่ใจว่าจะต้องสอบไล่

12. วัตรเวลาเรียนวิชาที่ยังไม่เหมาะสมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

13. ไม่มีประมวลการสอนรายวิชาต่าง ๆ¹

ในปี พ.ศ. 2519 ผู้นิพนธ์ กุญชร และคณะได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาและในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบปัญหาการเรียนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั่วประเทศ โดยวิธีแบบสอบถามกับผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ของโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัญหาด้านการบริหาร การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนในหมวดวิชา การสอนในหมวดวิชา และการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ของโรงเรียนทั้งสองประเภทไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. หัวหน้าหมวดวิชาที่มีความคิดเห็นว่าการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนในหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลป์ ในโรงเรียน

¹ กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, "สรุปผลการสำรวจปัญหาครั้งที่ 1 ของโครงการติดตามผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518" (กรุงเทพมหานคร: กองวิจัยการศึกษา, 2518), หน้า 1-3. (อักษรสำเนา)

มัธยมศึกษามีปัญหามากกว่าโรงเรียนมัธยมแบบประสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05

3. ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อปัญหาการสอนในหมวดวิชาของโรงเรียนทั้งสองประเภทไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เจาหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ มีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติงานค้ำแนะแนวทะเบียน และห้องสมุดในโรงเรียนมัธยมศึกษามีปัญหามากกว่าในโรงเรียนมัธยมแบบประสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนงานการวัดผลไม่แตกต่างกัน¹

ในปี พ.ศ. 2520 ชินธุ์ คงเมือง ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้" ผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการปฏิบัติงานวิชาการค้ำหลักสูตรและเอกสารการไร้หลักสูตร พบว่าโรงเรียนมีปัญหาดูเกี่ยวกับการไร้หลักสูตรใหม่ บางวิชาขาดความพร้อมทั้งครูผู้สอน ตำรา แบบเรียน และอุปกรณ์การสอน ทำให้ครูผู้สอนปรับตัวไม่ทันและขาดความมั่นใจในการสอน บางสาขาไม่มีครูผู้สอนไม่สามารถเปิดวิชาเลือกให้กว้างขวางได้ ครูอาจารย์บางส่วนต้องทำงานหลายหน้าที่จึงทำให้งานวิชาการฉงนลง²

ในปี พ.ศ. 2521 สุมาลี จันทรวงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521" โดยใ้แบบสอบถาม แบบสอบ และการสัมภาษณ์

¹สุมิตร กุณานุกร, "รายงานการวิจัยเรื่องปัญหาการไร้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2510 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาและในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (กรุงเทพมหานคร: แผนกวิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519). (อัครสำเนา)

²ชินธุ์ คงเมือง, "การบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา มัธยมศึกษาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 105.

กับครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพมหานครจำนวน 217 คน
ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูโดยส่วนรวมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน
ค่อนข้างน้อย
2. ครูโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการ
เรียนสูงกว่าโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ครูใช้ปฏิบัติการประเมินผลการเรียนถูกต้องตามระเบียบการประเมินผล
การเรียนตามหลักสูตรใหม่ในระดับปานกลาง
4. ครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ใช้ปฏิบัติการประเมินผลการเรียน
ไม่แตกต่างกัน
5. ครูมีปัญหาสำคัญในการประเมินผลการเรียนตามระเบียบกระทรวง
ศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ใน
เรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- 5.1 คู่มือประเมินผลการเรียนไม่เพียงพอ
- 5.2 ขาดความรู้เรื่องระเบียบการประเมินผลตามที่กระทรวงกำหนด
- 5.3 ขาดบุคคลที่จะให้คำแนะนำปรึกษา
- 5.4 ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนข้อสอบให้ดีและเหมาะสม
- 5.5 ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 5.6 ขาดความรู้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล
- 5.7 ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีประเมินผลก่อนเรียน

6. ครูในโรงเรียนราษฎร์มีปัญหามากในเรื่องขาดความรู้ เรื่องการประเมินผล
ตามที่กระทรวงกำหนด รวมทั้งความรู้เรื่องการคัดเลือกมากกว่าครูโรงเรียนรัฐบาล

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05¹

ในปี พ.ศ. 2522 คณะวิจัยหลักสูตรกระบวนกรเรียนการสอนมัธยมศึกษากลางวิทย์ทางการศึกษา กรมวิชาการ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ในปีการศึกษา 2522" โดยทีมโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศจำนวน 94 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบวัดความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน 5 วิชา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา แบบประเมินคุณภาพการเรียนรู้นักเรียนสำหรับครูผู้สอน และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนเกี่ยวกับความพร้อม ปัญหาของการใช้หลักสูตร และคุณภาพของหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนน้อยบรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ในขณะที่ครูและผู้บริหารให้ความเห็นว่าหลักสูตรนี้มีความเหมาะสมดีแล้ว องค์ประกอบที่ทำให้การใช้หลักสูตรบรรลุผลน้อยกว่าที่ควรคือโรงเรียนขาดความพร้อมทางวัสดุอุปกรณ์ และครูยังขาดความรู้และทักษะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรวมทั้งการวัดผลและประเมินผล²

ในปี ค.ศ. 1972 ไมเคิล (Micheal) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาเครื่องมือวัดเจตคติของครูต่อการใช้และการวางแผนหลักสูตร" โดยใช้แบบสอบถามกับผู้บริหารจำนวน 274 คน และครูจำนวน 303 คน ผลการวิจัยพบว่าครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรได้คะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่มีส่วนร่วม ระดับการ

¹สมาลี จันทระรอด, "การติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521).

²คณะวิจัยหลักสูตรกระบวนกรเรียนการสอนมัธยมศึกษา, "การประเมินผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ในปีการศึกษา 2522," วารสารการวิจัยทางการศึกษา (มีนาคม, 2523): 82-87.

ศึกษาและประสบการณ์ในการสอนของครูมีอิทธิพลต่อคะแนนการทดสอบ และพบว่าครูที่มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรมีเจตคติที่ดีต่อการใช้และการวางแผนหลักสูตรมากกว่าครูที่ไม่มีประสบการณ์หรือไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตร¹

ในปี ค.ศ. 1977 เชลเก (Schelke) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของครูในการมีส่วนร่วมวางแผนหลักสูตรที่มีอิทธิพลต่อเจตคติในการวางแผนหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้" โดยใช้แบบสอบถามกับครูจำนวน 137 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกกำหนดให้มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรมาก และอีกกลุ่มหนึ่งกำหนดให้มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรน้อย และสอบถามผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่าเจตคติของครู 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรมากมีเจตคติที่ดีต่อการวางแผนหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้มากกว่าครูที่มีส่วนร่วมน้อย²

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนพลศึกษาและปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา

ในปี พ.ศ. 2508 กัลยา บุญญเศรษฐ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครและ

¹Langenbach Micheal, " Development of an Instrument to Measure Teachers' Attitudes Toward Curriculum Use and Planning," Educational Research 14-15 (September, 1972): 35-38.

²Ema Lea Schelke, "Role of Teacher in the Curriculum Design Process with Particular Attention to their Role During the Initial Development of Middle School Curriculum," Dissertation Abstracts International (May, 1977): 6936A-6937A.

จนบุรีพิมพ์โครงการเรียนวิชาพลศึกษา" โดยใ้แบบสอบถามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นจำนวน 675 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. กิจกรรมกลางแจ้งที่นักเรียนสนใจมากที่สุดคือ ฟุตบอล วอลเลย์บอล
กรีฑา วายน้ำ และกระโดดน้ำ

2. กิจกรรมในร่มที่นักเรียนสนใจมากที่สุดคือ เทนนิส แบดมินตัน บิงปอง
มวย หมากรูก หมากฮอส หวงข้ามตาข่าย และกระโดดเชือก

3. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดหาห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ห้องเก็บ
อุปกรณ์ ห้องปฐมพยาบาล ที่คยน้ำ ที่อาบน้ำ ที่ล้างหน้าล้างมือ ที่อุจจาระปัสสาวะ
และที่นั่งพัก

4. นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้โรงเรียนจัดสระว่ายน้ำขึ้นในโรงเรียน

5. อุปกรณ์พลศึกษาที่มีมากที่สุดคือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล
บิงปอง หมากฮอส และหมากรูก ส่วนที่มีไม่เพียงพอคือ เนตบอล กรีฑา บารี่เคียว
และบารี่คู้ ส่วนที่ไม่มีเลยคือ เทนนิส แอนคบอล ตะกรุดข้ามตาข่าย บิ๊คหยุน
และยูโด เป็นต้น

6. นักเรียนมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนควรจัดการแข่งขันกีฬาในวันหยุดภาค
เรียน และครูควรช่วยเหลือให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม และจำนวน
ชั่วโมงกิจกรรมพลศึกษาน้อยไป

ในปี พ.ศ. 2512 ไชยฤทธิ์ จัยสิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด
และดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใ้แบบสอบถามกับครู
พลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสมจำนวน 13 โรงเรียนรวม 44 คน ผลการวิจัยพบ
ว่าจำนวนครูพลศึกษาและอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ หลักสูตรวิชา

1. กัญญา บุญชูเศรษฐ์, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและธนบุรีพิมพ์โครงการเรียนวิชาพลศึกษา,"
(วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

พลศึกษาที่กำหนดให้สอนทั้งนักเรียนชายและหญิง โรงเรียนส่วนใหญ่จัดสอนให้เฉพาะนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ค่าเป็นการสอนตามหลักสูตรพลศึกษา มีจำนวนชั่วโมงสอนมากกว่าสัปดาห์ละ 15 ชั่วโมง และคงสอนวิชาอื่น ๆ รวมทั้งต้องรับผิดชอบงานอื่น ๆ อีกมาก นักเรียนสนใจโปรแกรมการแข่งขันกีฬาในโรงเรียนและโปรแกรมสันทนาการมาก การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนนักเรียนชายและหญิงมีโอกาสน่าตื่นเต้นและเลือกเข้าแข่งขันกีฬาได้หลายประเภท การจัดและดำเนินการโปรแกรมพิเศษโรงเรียนจัดให้มีการตรวจร่างกายปีละครั้ง มีการทำระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพที่ผิดปกติแต่ไม่ได้จัดดำเนินการ¹

ในปี พ.ศ. 2516 วิโรจน์ มุหุกันต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลศึกษาจำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาของการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลคือ มีครูพลศึกษาไม่เพียงพอ ส่วนใหญ่ในครูประจำชั้นสอนถึงมีชั่วโมงสอนมากอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนอุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก ส่วนปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารคือ ผู้บริหารไม่เข้าใจบทบาทของวิชาพลศึกษาและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลศึกษา ไม่ให้การสนับสนุนด้านอุปกรณ์พลศึกษาเท่าที่ควร ส่วนปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนพบว่าไม่มีคู่มือพลศึกษา มีโอกาสใช้อุปกรณ์พลศึกษาน้อย ไม่ค่อยได้ทำความสะอาดร่างกายหลังการเรียนวิชาพลศึกษา มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลศึกษาเพราะเห็นว่าคะแนนน้อย ด้านผู้ปกครองนักเรียนพบว่าส่วนมากมีทัศนคติไม่ดีจึงไม่ให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการจัดซื้ออุปกรณ์การเรียนวิชาพลศึกษา นักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ไพฑูริย์ จัยสิน, "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

และยูนิครองไม่เข้าใจการวัดผลทางผลึกษา และค่านผลึกษานี้เทก็พบว่ามึปัญหา
เกี่ยวกับการไม่ลัดตามผลการนิเทศ การแนะนำและการแก้ไขปัญหการสอน และ
ไม่รับนิคชอบคอโครงการนิเทศ¹

ในปี พ.ศ. 2514 เสงี่ยม พรหมบัฏงศ์ โก่ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหา
การใช้หลักสูทวิชาผลึกษา ประโยคมัธยมศึกษาคอนทน ฉบับพุทธศักราช 2503"
โดยใช้แบบสอบตามกัับครูผลึกษาและครูใหญ่ในโรงเรียนรัฐบาลึงส่วนกลางและส่วน
ภูมิภาค ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผลึกษาที่มึวุฒิในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษายังไม่ครบทุกโรงเรียน
อัตราส่วนระหว่างครูผลึกษาทั้งหมดคอนักเรียนเป็น 1:614
2. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูผลึกษาเห็นว่าความมุงหมายในหลักสูท
ทฆววิชาผลึกษานามึเหมาะสมกัแล้ว รวมทั้งมึความเข้าใจและมีทัศนคติที่ค้คองการ เรียบ
การสอนวิชาผลึกษาคว
3. ครูผลึกษาส่วนใหญ่มึอายุระหว่าง 25-32 ปี มีประสบการณ้ในการ
ทำงาน 1-4 ปี สอนวิชาผลึกษา 1-5 ชั่วโมง วิชาอื่น ๆ 10-15 ชั่วโมง และมี
หน้าท้ออื่น ๆ อีก มึวุฒิประกาศนัยมัธยมศึกษาระดับสูง (ผลึกษา) มากที่สุด
4. การจ้คเนื้อหาวิชาในหลักสูทและประมวลการสอน โรงเรียนจ้คตาม
ที่ไคระบุไว้ในหลักสูทแตสวมากเป็นกิจกรรมที่เบา ๆ และง่าย การสอนกัสามารถประ-
เภทซุกและประเภทเคียวมีบ้างแค่นอย

¹ วิโรจน์ มุทุกันท์, "ปัญหาการสอนวิชาผลึกษาในโรงเรียนเทศบาลของ
กรุงเทพมหานคร," (วิทยานัพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาผลึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 37-39.

5. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกและหนังสืออ่านประกอบมีไม่พอ¹

ในปี พ.ศ. 2510 สมศักดิ์ ศิริวัฒน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2510 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 3" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลานามัยที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 13 โรงเรียน รวม 23 คน ผลการวิจัยพบว่าครูพลานามัยมีความคิดเห็นว่าควรแยกวิชาพลศึกษา สุขศึกษา และจุดมุ่งหมายของวิชาทั้งสองออกจากกัน การใช้หลักสูตรโรงเรียนยังไม่พร้อมในการเตรียมบุคลากร รวมทั้งคู่มือหลักสูตรและประมวลการสอน ศึกษานิเทศก์ไม่ค่อยได้ช่วยเหลือในการแก้ปัญหาหลักสูตร เนื้อหาวิชาพลศึกษายังคงยังไม่เหมาะสม แต่อัตราเวลาเรียนที่กำหนดให้เหมาะสมแล้ว เกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กรมพลศึกษาแนะนำเหมาะสมดี แต่โรงเรียนใช้เกณฑ์ของโรงเรียนเอง การกำหนดวิชาเลือกและจุดประสงค์ของหลักสูตรเหมาะสม และอาจารย์ใหญ่ หัวหน้าสายวิชาให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี²

ในปี ค.ศ. 1963 คณะกรรมการสภาสุขภาพ พลศึกษา และนันทนาการระหว่างประเทศ (I C H P E R) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พลศึกษาและเกมในหลักสูตร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังประเทศสมาชิกของสมาคมจำนวน 106 ประเทศ

¹ เสงี่ยม พรหมบุญหงส์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธทศวรรษ 2503," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

² สมศักดิ์ ศิริวัฒน์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2510 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 3," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

ได้รับแบบสอบถามกันจำนวน 43 ประเทศ ผลการวิจัยพบว่าประเทศสมาชิกเสนอ
ปัญหาที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ความต้องการในค่านิยมกลางที่สอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการในสถานที่ยุ่สอนวิชาพลศึกษา
ส่วนมีอยู่อื่น ๆ ร่ององมาโคแก
1. ความต้องการคานอุปกรณ
2. ความช่วยเหลือทางคานการเงิน
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนที่มีต่อการพลศึกษา¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ I C H P E R, "I C H P E R Questionnaire Report Part 1,"
Physical Education and Games in the Curriculum (Washington D.C.:
I C H P E R, 1963), p. 36.